

100 milliós lemaradásban

Szászné Pónuzs Krisztina fenntartható fejlődésről, újabb öt évről

Pályázatában a műsorkínálat sokszínűségét, az ifjúsági programok szem előtt tartását, a széles rétegekhez eljutó marketing tevékenységet is kiemelte a szakmai bizottság, amikor újabb öt esztendőre bizalmat szavaztak Szászné Pónuzs Krisztinának. A Miskolci Szimfonikus Zenekar élén 2024 őszéig szól a megbízatása, de úgy látja, lehet, hogy bizonyos szempontból nehezebb dolga lesz, mint a korábbi időszakban. Az ügyvezetővel terveiről, a fenntartható fejlődésről, az együttes szezonjáról, valamint arról is beszélgettünk, mennyivel nehezebb ugyanazokat a számokat, mind a koncertek, mind a bevételek tekintetében teljesítenie egy vidéki zenekarnak, mint egy fővárosinak.

■ Könnyen meghozta a döntést, hogy ismét pályázik?

– Gondolkoztam rajta egy ideig. Nem is a zenekar, hanem inkább magánéleti okok miatt. De úgy éreztem elégedettek a munkámmal, így megírtam a pályázatot. Úgy látom, hogy nehezebb öt évem lesz, mint az ezt megelőző időszakban. Bár igaz, akkor nagyon rossz volt az együttes helyzete, tudtam, hogy honnan hová szeretnék eljutni. Most azonban rengeteg a bizonytalanság. Sokszor azt sem látom előre, hogy mi lesz két hónap múlva... Persze ezektől a külső körülményektől függetlenül a zenekar helyzete jó, sok a koncert, a vendégkar-mesterek elégedetten távoznak, jó hírünket viszik, a közönség megtölti a produkcióinkat, szereti az együttest.

■ Viszont még mindig nagyon alacsonyak a bérek...

– Az átlagfizetés bruttó 230 ezer forint.

■ Említette is egy interjúban, hogy amíg nincs kormányzati szándék a bérek rendezésére, addig nem nagyon tud mit tenni.

– Ez minden zenekarnál így van. Örülök, hogy az állami támogatás terén nem vagyunk lemaradva a többi együttestől, ha azonban azt nézzük, hogy ahhoz az összeghez mennyit tesz hozzá az önkormányzat, akkor kiderül, hogy kb. 100 milliós lemaradásban vagyunk. Arról nem is beszélve, hogy mennyivel nehezebb fele akkora koncertteremmel ugyanakkora nézőszámot produkálni, mint például a fővárosban, vagy hogy nálunk mennyivel kevesebbet kelnek el a jegyek. Az alig 200 km távolság Budapesttől, néha egészen komoly nehézséget jelent, amire nem is gondolnánk. Egyszer, amikor támogatást kértünk a minisztériumtól a franciaországi turné repülőjegyeihez, megkérdezték, miért nem megyünk busszal, mint egy fővárosi együttes. Míg ők 20,5 óra alatt eljutnak Párizsba, ez nekünk – mivel máshonnan indulunk – 23,5 óra lenne, a sofőr pedig csak 21 órát vezethet, tehát meg kellene szállnunk valahol, és ezzel a költséggel már többre is kerül a busz, mint a repü-

lő... Mások az adottságok és a lehetőségek, sokszor sokkal több munkát jelent ugyanazt az eredményt elérni. Közben pedig a zenekari teljesítményben látványos különbségek nincsenek.

■ A TAO-pótló támogatásból megkapták a korábbi összeget?

– Reméltük, hogy kevesebb nem lesz, és most néhány millióval még nagyobb is lett ez az összeg, mint amennyi korábban. Ebből a forrásból egy másik pályázat ke-

retében sikerült valóra váltani a zenekar régi álmát, vásároltunk egy új hangversenyzongorát. Most ebből a támogatásból templomi koncerteket adunk, erdélyi körútra megyünk, bár nem volt egyszerű a kész szezonba beilleszteni a plusz fellépéseket, hiszen a pénzt májusig fel kell használnunk. Számomra az is fontos volt, hogy lehetőleg ennek során is szimfonikus zenekarként jelenjünk meg. De azt is látom, hogy azok a zenekarok, ame-

lyek nagyobb összeget kaptak, még több plusz feladatot vállaltak. Mi már a szolgáltatások tekintetében így is a törvényi kereteket feszegetjük.

■ *Ezt a pénzt minden évben megkapják majd az együttesek?*

– Erről egymásnak ellentmondó hírek keringenek. Jó lenne, ha számíthatnánk rá rendszeresen.

„Azonos elbírálás alá kellene esnie az együtteseknek”

Antal Mátyás kortárs kompozíciókról, állandó igényességről

Háromezer ember hallotta az újról koncertjeiket, s mindegyik előadás végén „standing ovation”-nel köszönték meg a produkciót. Antal Mátyás büszke rá, hogy a Miskolci Szimfonikus Zenekart vezetheti, s örül, hogy ilyen népszerű az együttes. De hozzáteszi azt is, hónapok óta gondolkodik azon, hogy mit csinálnak rosszul, hogy a komoly szakmai munka, a teltházás koncertek, a nagyszámú publikum ellenére is ilyen alacsony a büdzsájuk. A karmesterrel a két éves hosszabbításról, a fiatal dirigensekről, a miskolci együttesrel eddig folytatott munkájáról, valamint az őszi ünnepi, a 75-ös évforduló jegyében összeállított hangversenyről beszélgettünk.

■ *Mit szolt az ügyvezető, Szászné Pónuzs Krisztina újabb két évre szóló felkéréséhez?*

Megtisztel vele, s mivel nyáron leszek 75 éves, így ennek jegyében 77 éves koromig tölthetek be vezető pozíciót. Örülök, hogy ezt egy ilyen együttes élén tehetem, amelynek közkedveltségét talán az is jelzi, hogy az ötször ismételt újról koncerteken állva tapsolt a publikum, kiabálva ünnepezték az együttest, s olyan programmal arattunk ilyen tetszést, amely egyetemes értékeket mutatott be, Brahms, Rossini, Strauss műveiből válogattunk. Azt látom az itt töltött, másfél évem alatt, hogy a közönség hihetetlen szeretettel veszi körül az együttest. Büszke vagyok rá, hogy a Nemzeti Filharmonikusoknál töltött sok évtizedet követően, ahol Ferencsikkel, Kobayashival, Kocsis Zoltánnal dolgozhatam – egy rövid szünetet követően – éppen a miskolciak kértek fel vezető karmesternek, művészeti vezetőnek. Számomra ez nagy boldogság. Viszont hónapok óta gondolkodom azon, hogy mi az, amit nem csinálunk jól, mit kellene másképpen tenni, hogy megfelelő nagyságú büdzsével rendelkezünk. Melyek azok az elvárások, amelyeknek megfelelően jelentősebb összeghez jutnánk? De nem sikerül rájönnöm. Hiszen elmondhatjuk, mindegyik bérletünk telt házas, s mindhárom sorozat rendkívül igényes műsorokat kínál. Rengeteg kitűnő vendégkarmester érkezik a társulathoz, idén például jön Kovács János, Héja Domokos, Ligeti András, s olyan szólisták

muzsikálnak velünk, mint Baráti Kristóf, Balog József, Onczay Csaba, Matuz István vagy Fejérvári Zoltán. Rengeteg az ifjúsági koncert, és mind-mind nagyon népszerű. Nagy érdeklődés övezi a templomi karácsonyi koncerteket, a Szinva téri teraszon történő muzsikálásoknál pedig annyi az érdeklődő, hogy el sem férnek. Emellett a zenekar tagjai például a miskolci kórház gyermekrehabilitációs osztályán is rendszeresen adnak koncerteket. Annál csodálatosabbat nem tapasztaltam, mint azt, hogy hogyan hat a zene az ottani kis betegek-re... És mégis elkeserítő az anyagi helyzetünk.

■ *Mióta Ön vezeti az együttest, gyakoriak a műsorban a kortárs darabok. Sikerült ezeket megszerettetni a zenészekkel és a közönséggel?*

Az együttes dolgozik vele, játssza a modern műveket, de van a muzikusokban egyfajta türelmetlenség ezekkel a darabokkal szemben. Aztán egy-egy új kompozíció bemutatását követően azt mondják: nagyon nehéz volt megtanulni, viszont az eredmény nagyon jó lett. Mindenki tudja, hogy ez fontos terület, s hozzá kell tegyem, ilyen közönségsikerünk, mint például a Durkó-Bozay est után volt a zenésztársadalomban, az egészen páratlan. Ráadásul erre jobban odafigyelnek bizonyos fórumok, mint arra, hogy hogyan játsszunk Mozartot. Most egyébként készülünk egy nagyon különleges előadásra, Dubrovay László és Madarász Iván közös szerzői estjé-